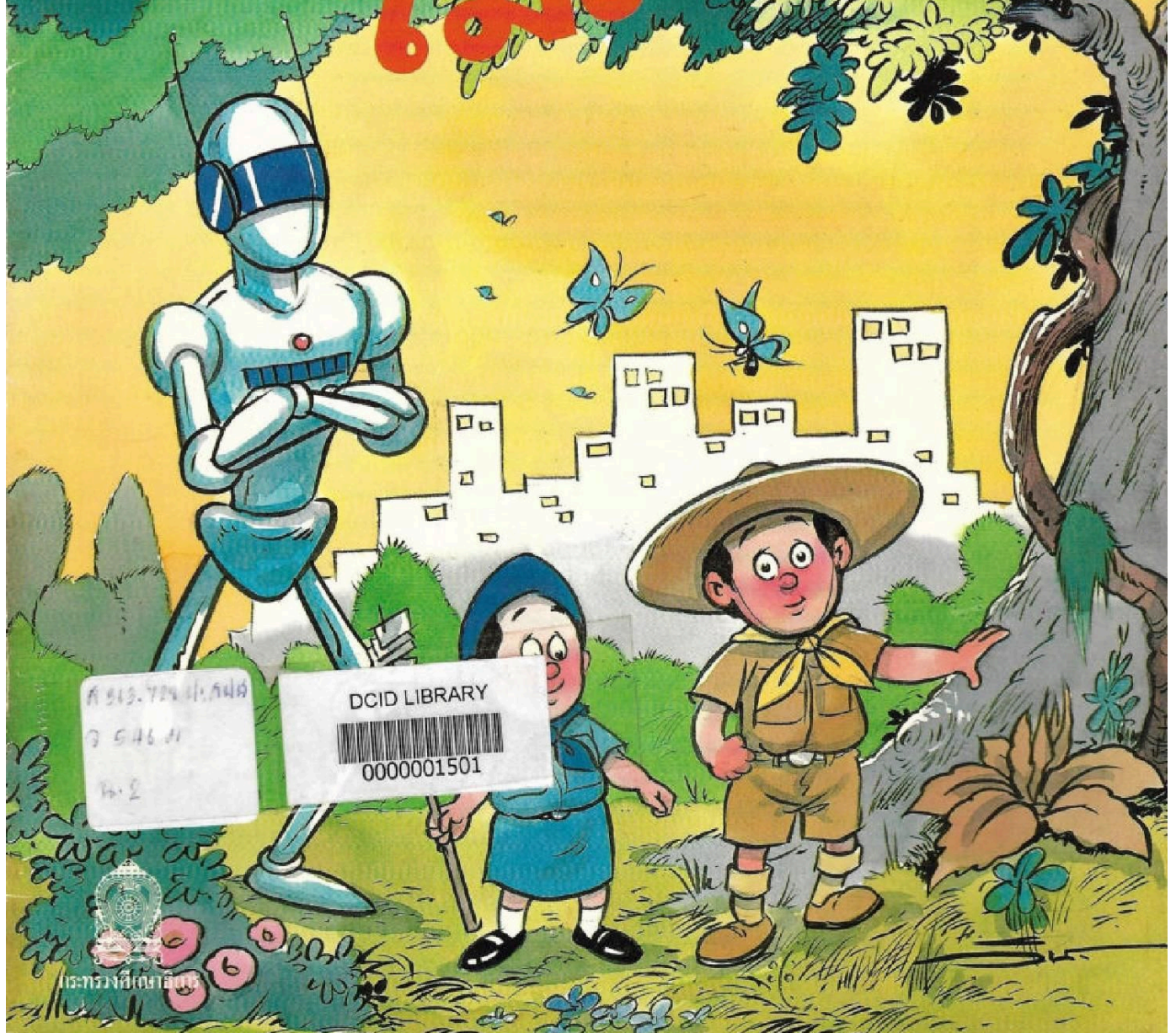

หนังสืออ่านเพิ่มเติม ระดับประถมศึกษา
ชุด หุ่นยนต์ปราบมดพิษ เรื่องที่ ๕

เมือง ไม่มีมดพิษ

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยคณะประชาสัมพันธ์สิ่งแวดล้อม สำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ได้จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อฟื้นฟูและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เรื่อง เมืองไม่มีขยะ ระดับประถมศึกษา ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๖

(นายโกวิท วรพิพัฒน์)

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

หนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อฟื้นฟูและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
ระดับประถมศึกษา

ชุด หุ่นยนต์ปราบมลพิษ (เรื่องที่ ๕)

เรื่อง

เมืองไม่มีขยะ

ศูนย์พัฒนาหนังสือ
กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

เมืองไม่มีขยะ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๓๖ จำนวน ๔๘,๐๐๐ เล่ม

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ เจ้าของลิขสิทธิ์

ISBN 974-10-1441-4

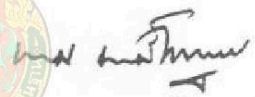
พิมพ์ที่ โรงพิมพ์การศาสนา กรมการศาสนา

๓๑๔-๓๑๖ ถนนบำรุงเมือง เขตป้อมปราบฯ กทม. ๑๐๑๐๐ โทร. ๒๓๓-๓๓๕๑ นายปทุม ผิวหวล ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

คำนำ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง เมืองไม่มีขะนี้ จัดทำขึ้นโดยคณะประชาสัมพันธ์
สิ่งแวดล้อม สำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ และกรมวิชาการได้ตรวจ
พิจารณาต้นฉบับเป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อฟื้นฟูและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ในชุด
หุ่นยนต์ปราบมลพิษ ซึ่งเป็นเรื่องที่ ๕ จากเรื่องต่าง ๆ รวม ๖ เรื่องด้วยกันคือ
หุ่นยนต์จอมฉลาด ยานต่างดาว ลูกเสือหลงป่า หุ่นยนต์เข้าเมือง เมืองไม่มีขะ
และเมืองหุติง สำหรับเรื่องเมืองไม่มีขะ เป็นเรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับประเภท
ของขยะและวิธีการกำจัดขยะ กรมวิชาการหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์อย่าง
ยิ่งแก่เด็กในวัยประถมศึกษา ทั้งในด้านเนื้อหาสาระและความเพลิดเพลิน

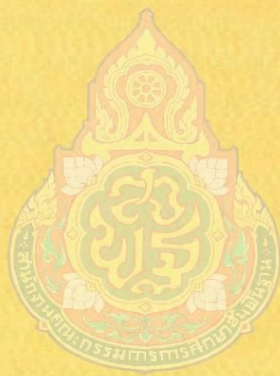

(นายพนม พงษ์ไพบูลย์)

อธิบดีกรมวิชาการ

๑๙ มกราคม ๒๕๓๖

เลขที่หนังสือ	ป ๐๒๒๖๙ ค.๒
วันที่	10 ม.ค. ๒544
เลขที่เอกสาร	ป ๓6๓-๗๒๘ ๔:๓๖/๕

๗ 546 ม

มานะ มานี พ่อและแม่กำลังรับประทานอาหารเช้าร่วมกัน แม่เอ่ยปรึกษาพ่อว่า
 "รถเก็บขยะไม่มาหลายวันแล้ว ไม่รู้จะอย่างไรดี ถ้าเป็นอย่างนี้นานๆ ขยะ
 คงกองท่วมบ้านเราแน่ๆ"

"โทรศัพท์ไปแจ้งกรุงเทพมหานคร หรือยังล่ะ" พ่อถาม

"โทรตั้งหลายครั้งแล้ว เขาบอกว่า รถขยะสายที่มาทางบ้านเราเสีย กำลังซ่อมอยู่"
 แม่บอก

"ถ้าอย่างนั้น ก็คงจะต้องรอก่อน จนกว่าเขาจะซ่อมรถเก็บขยะเสร็จ" พ่อสรุป
 แต่แม่ยังไม่วายหนักใจ

"กว่าจะถึงวันนั้น แถ่นี้คงเหม็นคลุ้งไปหมด เพราะไม่ใช่บ้านเราบ้านเดียวเท่านั้น
 ที่พบปัญหานี้ ทุกบ้านมีขยะรอทิ้งมากมายเหมือนกัน"

พ่อถอนใจยาว และรำพึงออกมาว่า

"ทำอย่างไรได้ล่ะ ก็คงไปรู้ว่าเขาจะเอาขยะไปทิ้งที่ไหนนี่"

มานะ และมานี กลับมาที่ห้อง ซึ่งหุ่นยนต์จอมฉลาดนั่งรออยู่ พอเข้าไปถึง มานีก็พูดขึ้นด้วยความไม่สบายใจว่า "ส่งสารพ่อ แม่ แล้วก็นั่นนี่จ้ะ"

"ทำไมล่ะ มีอะไรเกิดขึ้นกับพวกเขาหรือ" หุ่นจอมฉลาดถาม

"ก็รยะซี่ ไม่มาเก็บขยะตั้งหลายวันแล้ว" มานะตอบ

"ขยะหรือ" หุ่นยนต์ถามซ้ำ "เรื่องนี้อีกแล้ว เรื่องนี้จริงๆ"

"ทำไมที่หุ่นยนต์พูดอย่างนี้ล่ะคะ" มานีถาม

"ก็เพราะขยะเป็นปัญหาใหญ่อีกปัญหาหนึ่งของโลกมนุษย์นี่ซี่" หุ่นยนต์จอมฉลาดตอบ

"หมายความว่า ที่เมืองของพี่หุ่นยนต์ก็มีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นเหมือนกันหรือครับ" มานะถาม หุ่นยนต์จอมฉลาดพยักหน้า

"ใช่แล้ว ที่โลกของฉันเพิ่งจัดการกับปัญหานี้เสร็จสิ้นไปเมื่อไม่นานมานี้เอง เรายอมรับกันว่าปัญหาขยะมูลฝอย เป็นปัญหาที่ยิ่งใหญ่มากสำหรับมนุษย์"

"แล้วที่โลกของพี่ทำอย่างไรคะ" มานีถาม "เราจะเอาวิธีการมาใช้กับโลกของหนูได้บ้างไหมคะ"

"พวกเราร่วมมือกันหลายทาง" หนูนนต์ตอบ

"เริ่มต้นที่กฎหมายก่อนเรามีกฎหมายควบคุมการทิ้งขยะและรักษาชุมชนให้สะอาด จากนั้นก็จัดตั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบเรื่องขยะโดยตรง ทำหน้าที่จัดหาที่ทิ้งขยะให้เพียงพอ และกำจัดขยะอย่างถูกวิธี"

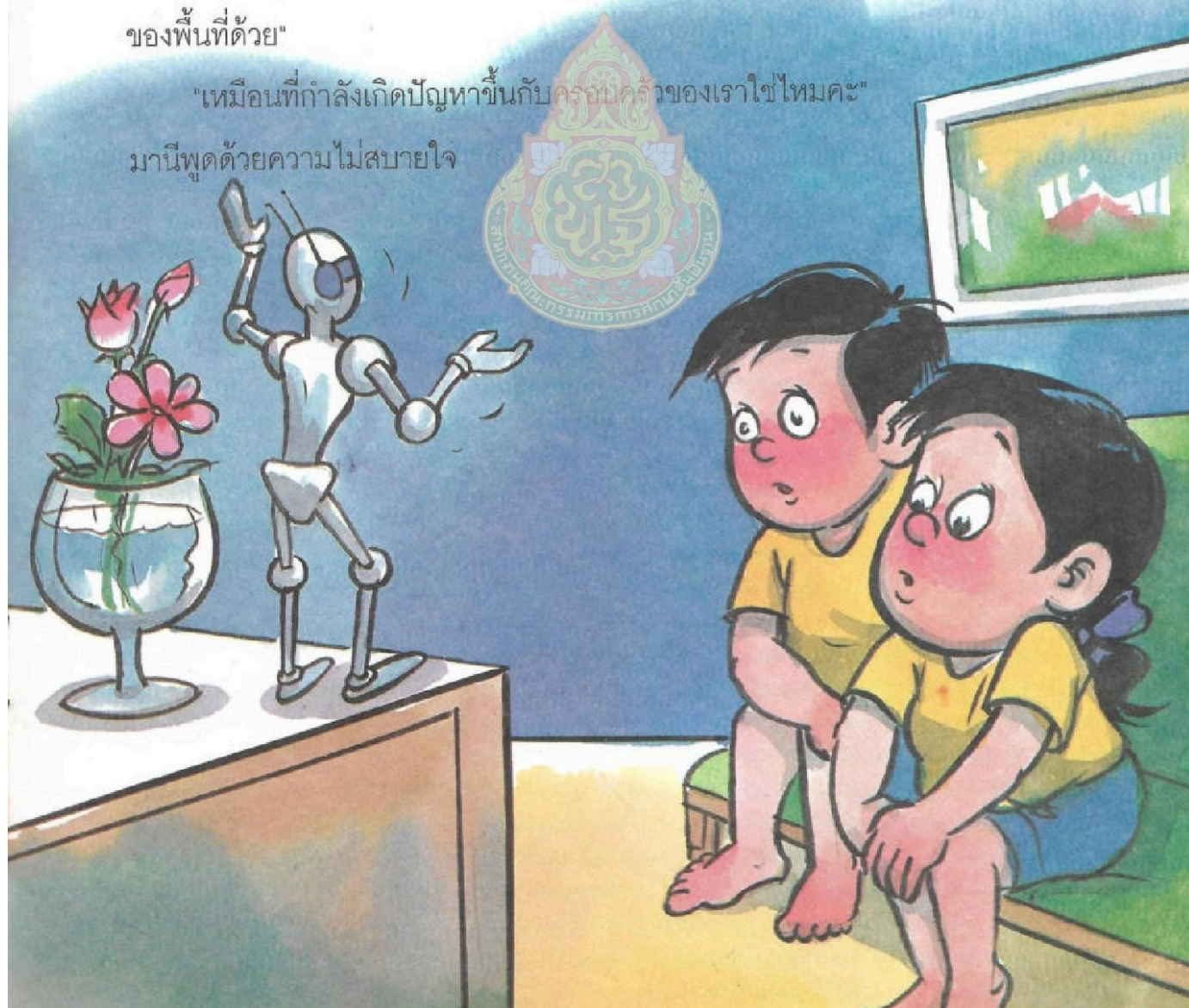
มานี นั่งฟังด้วยความตั้งใจ

"แล้วประชาชนเล่าคะ ต้องทำอะไรบ้าง"

"ประชาชนทุกคนได้รับการสอนให้รู้ว่า ขยะเป็นสิ่งที่จะย้อนกลับมาทำลายตัวของพวกเราเอง ถ้าหากไม่ทิ้งหรือกำจัดให้ถูกต้อง เพราะขยะที่ทิ้งกระจัดกระจายจะเป็นทั้งแหล่งเพาะเชื้อโรค เกิดความสกปรกน่าเหม็น และทำลายการใช้ประโยชน์ของพื้นที่ด้วย"

"เหมือนที่กำลังเกิดปัญหขึ้นกับครอบครัวของเราใช่ไหมคะ"

มานีพูดด้วยความไม่สบายใจ

หุ่นยนต์จอมฉลาดพยักหน้า

"ใช่แล้ว เหมือนกับที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของหนูและครอบครัวอื่นๆในเมืองหลวง"

"เราไม่มีทางแก้ไขเลยหรือครับ" มานะถามขึ้น

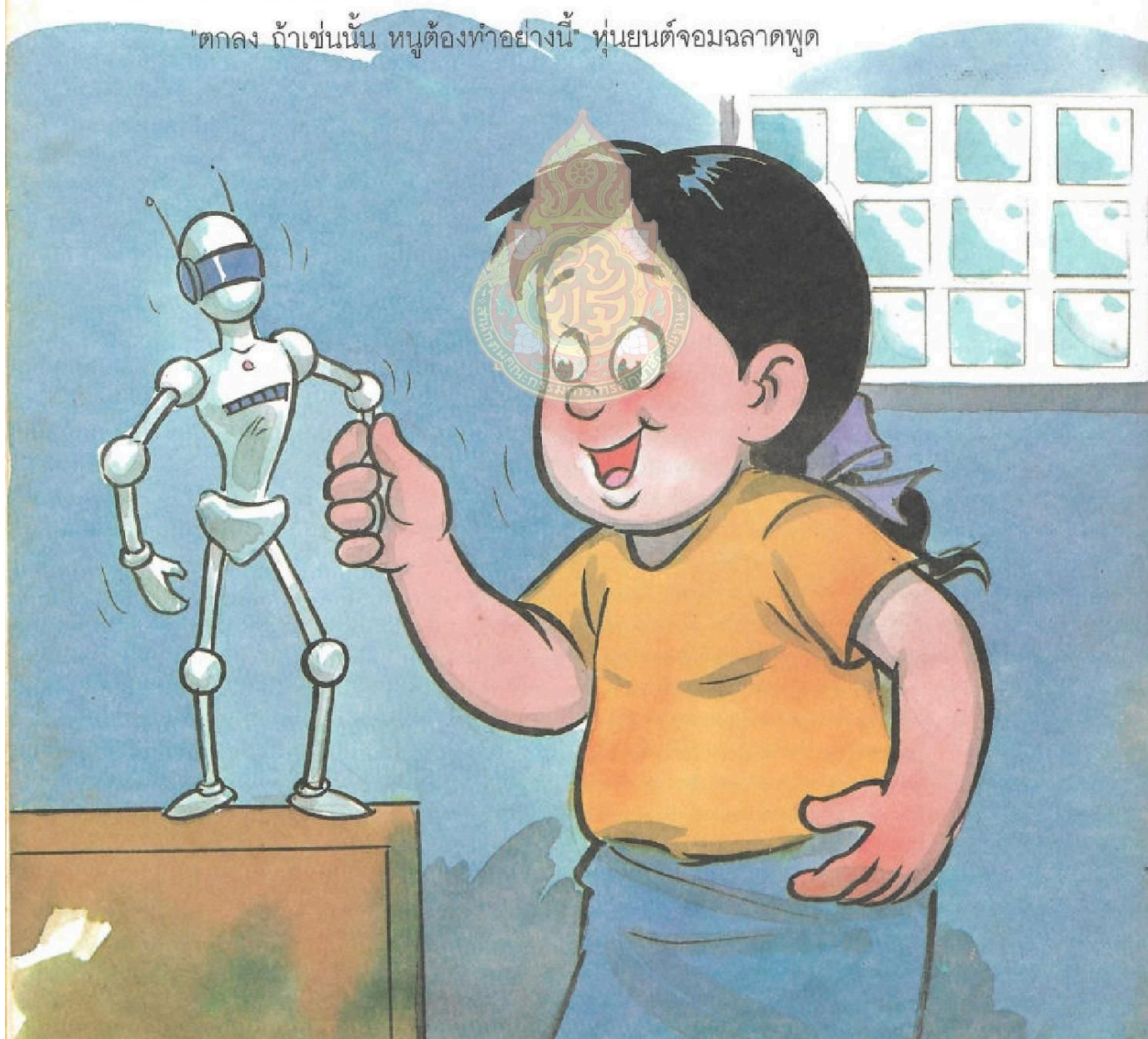
"มี แต่มันเป็นเพียงการแก้ที่ปลายเหตุเพียงเล็กน้อยเท่านั้น" หุ่นยนต์จอมฉลาด

พูด

มานิฉวเข้าไปเกาะแขนหุ่นยนต์ด้วยความดีใจทันที

"แล้วเราจะแก้ปัญหาดังไรคะ ถึงแม้จะเป็นการแก้ปัญหที่ไม่ถูกจุด แต่หนูคิดว่า เราจะปล่อยให้ขยะล้นหน้าบ้านของเรา และชาวบ้านแถวนี้ต่อไปไม่ได้"

"ตกลง ถ้าเช่นนั้น หนูต้องทำอย่างนี้" หุ่นยนต์จอมฉลาดพูด

มานะและมานี ดีใจมาก รีบวิ่งออกจากห้องทันที เด็กทั้งสองออกไปที่สวน
หลังบ้าน แล้วเริ่มต้นสำรวจพื้นดิน

"พี่ว่าตรงนี้เหมาะสมที่สุด" มานะชี้ตรงที่ดินเองยืนอยู่ ห่างจากบ้านเรา ๓๐
เมตร ไม่ติดแม่น้ำลำคลอง แล้วก็เป็นที่สูง น้ำท่วมไม่ถึง"

"ถ้าเช่นนั้น เราก็ลงมือขุดดินกันได้เลย" มานีบอก
เด็กทั้งสองช่วยกันขุดหลุมลึกลงไปอย่างขะมักเขม้น

"เมื่อที่พี่หุ่นยนต์จอมฉลาดบอกว่า เราต้องขุดกว้างเท่าไรนะ" มานะถามน้องสาว

"กว้าง ๑ เมตร ยาว ๑ เมตร ลึก ๑.๕ เมตร" มานีบอกอย่างแม่นยำ

"เรียบร้อยแล้ว" มานะร้องขึ้น หลังจากขุดหลุมได้ตามขนาดที่มานะบอก
 "เราไปช่วยกันขนขยะที่หน้าบ้านมาทิ้งได้แล้ว"
 มานะและมานีรีบไปขนขยะที่คุณแม่กองไว้ที่หน้าบ้านมาเทใส่กันหลุมจนหมด
 "ยังเหลือที่อีกตั้งแยะเนอะ" มานีร้อง "อย่างนี้แม้รถเก็บขยะไม่มาก็ไม่เป็นไร
 เพราะเรามีที่ทิ้งขยะได้อีกตั้งหลายวัน"

"แต่ตอนนี้มาช่วยกันกลบดินแล้วอัดให้แน่นเสียชั้นหนึ่งก่อนดีกว่า" มานะพูด
 พี่หุ่นยนต์จอมฉลาดบอกว่า ต้องกลบดินให้แน่นและหนาพอสมควร เพื่อที่สัตว์จะได้
 ไม่มาคุ้ยเขี่ยได้"

"ตกลง" มานีร้อง

เด็กทั้งสองช่วยกันทำงานต่อไปจนเสร็จเรียบร้อยแล้ว

เมื่ออาบน้ำทำความสะอาดร่างกายเรียบร้อยแล้ว มานะและมานีกก็กลับเข้าไปในห้อง

"เป็นอย่างไรบ้าง เรียบร้อยแล้วใช่ไหม" หุ่นยนต์จอมฉลาดเอ่ยถามขึ้น
เด็กทั้งสองพยักหน้า แต่มานียังมีท่าทางกังวลอยู่

"แล้วบ้านอื่นๆ ละคะ" มานีพูดด้วยความห่วงใย "เขาจะอย่างไร ถ้าพวกเขา
ยังต้องกองขยะเอาไว้หน้าบ้านต่อไป คนแถวนี้จะต้องเดือดร้อนกันหมด รวมทั้งเราด้วย"

"ถ้าอย่างนั้น ทำไมขบวนการต่อต้านการทำลายสิ่งแวดล้อมของเรา จึงไม่
ทำงานขึ้นต่อไปเลยล่ะ" มานะพูด

"จริงด้วย" มานีนึกขึ้นได้ "เรามาทำบ้านเมืองของเราให้ไม่มีขยะกันดีกว่า"

สมาชิกขบวนการต่อต้านการทำลายสิ่งแวดล้อม ถูกเรียกตัวมารวมกันที่
บ้านของมานะและมานีอย่างเร่งด่วน

"งานชิ้นต่อไปของเราคือ ทำลายขยะให้หมดสิ้นไปจากเมืองนี้" มานะประกาศ
กับเพื่อนๆ

"ไม่ใช่เมืองนี้เท่านั้น เราต้องกำจัดขยะให้หมดไปจากโลกของเราด้วย" มานีเสริม

"พี่หุ่นยนต์บอกว่า ขยะเป็นภัยร้ายแรงต่อโลกของเราในอนาคต ถ้าเราไม่
เร่งรีบกำจัดให้หมดไป ต่อไปมันจะแย่งที่อยู่ของเรา"

"เฉพาะในเมืองของหนูเมืองเดียว มีขยะวันละเกือบ ๕,๐๐๐ ตัน หนูลองคิดกันดู
เองก็แล้วกันว่า ปีหนึ่งจะมีขยะเท่าไร ถ้าเรากำจัดให้มันหมดไปไม่ได้ มันจะเป็น
อย่างไร เราจะเอามันไปไว้ที่ไหน"

ปรีชาเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

"มากมายขนาดนั้นเชียวนะหรือครับ" ปรีชาพูด "อย่างนี้ อีก
๑๐๐ ปี เมืองนี้ก็กลายเป็นเมืองขยะนะซีครับ"

"ใช่แล้ว" มานะตอบแทน "เพราะฉะนั้น เราจึงต้องรีบทำงาน
นี้กันเสียตั้งแต่บัดนี้ ก่อนที่ขยะจะยัดครองบ้านเมือง และ
โลกของเราไป"

สมาชิกขบวนการต่อต้านการทำลายสิ่งแวดล้อมทุกคน จัดแจงแต่งเครื่องแบบ
ผู้ขายแต่งลูกเสือ ผู้หญิงแต่งยุวกาชาด จากนั้นก็พากันออกจากบ้านของมานะและมานี

"ก่อนอื่น พวกเราต้องกระจายกันออกไปบอกชาวบ้านแถวนี้ก่อนว่า จะจัดการ
กับขยะที่รอรถมาเก็บได้อย่างไร" มานีเสนอความคิด

"เห็นด้วย" มานะพยักหน้า "คนอื่น ๆ ละ" เขาถามไปรอบ ๆ

"เห็นด้วย" ปริชาติตอบ

"เราก็เห็นด้วย" ปราโมทย์พูด

"ถ้าเช่นนั้น" มานะยกมือชูขึ้น พร้อมกับโบกไปข้างหน้า

"ปฏิบัติกันได้"

ลูกเสือและยุวกาชาด วิ่งไปตามบ้านเรือนรอบ ๆ พร้อมกับบอกวิธีการกำจัด
ขยะด้วยการขุดหลุมฝังที่ถูกต้องวิธี เหมือนอย่างที่คุณยนต์จอมฉลาดแนะนำให้ ซึ่ง
ชาวบ้านเหล่านั้นก็แสดงความดีใจ ช่วยกันขุดหลุมฝังขยะของตนจนหมดสิ้น
ทุกคนกลับมารวมกันที่เดิม

"เราจะทำอะไรต่อไป" ปรีชาถาม

"เราก็กออกไปบอกคนอื่นๆ อีกซิ" พุ่นยนต์จอมฉลาดแนะนำ "มาไปด้วยกัน ฉันจะไปกับพวกหนูด้วย"

มานีกระโดดด้วยความดีใจ พุ่นยนต์อุ้มเด็ก ๆ ขึ้นนั่งบนไหล่ แล้วออกเดินไป "นั่น นั่น" มานีชี้มือไปข้างหน้า "ลุงคนนั้น กำลังจะทิ้งขยะลงไปในคลอง" มานะรีบกระโดดลง วิ่งไปหาทันที

"อย่าครับลุง อย่าทิ้งขยะลงไปในคลองอย่างนั้น"

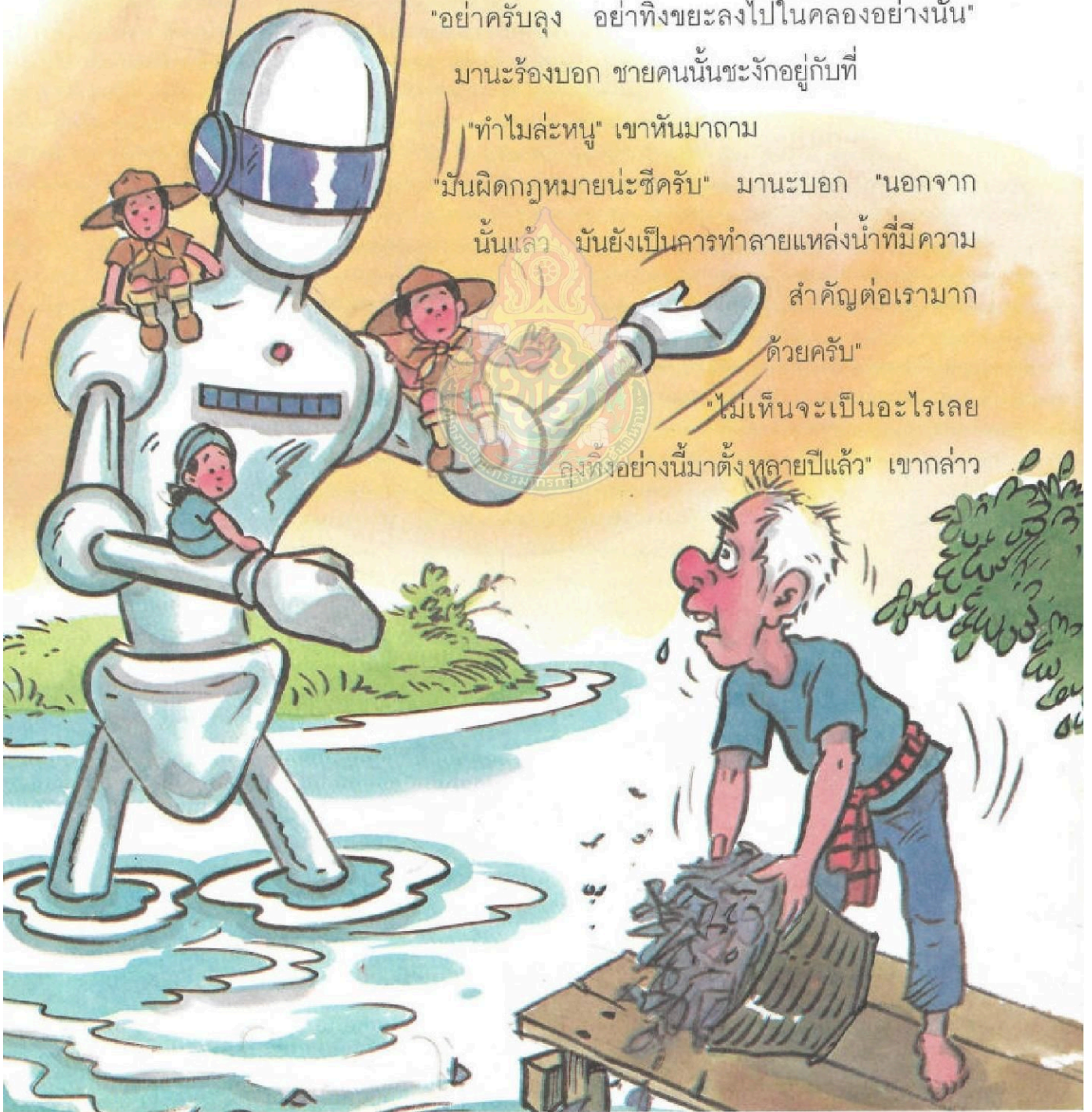
มานะร้องบอก ชายคนนั้นชะงักอยู่กับที่

"ทำไมล่ะหนู" เขาหันมาถาม

"มันผิดกฎหมายนะซีครับ" มานะบอก "นอกจากนั้นแล้ว มันยังเป็นการทำลายแหล่งน้ำที่มีความสำคัญต่อเรามากด้วยครับ"

"ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย

ลุงทิ้งอย่างนี้มาตั้งหลายปีแล้ว" เขากล่าว

หุ่นยนต์จอมฉลาดเดินไปถึง จิ้งพุดขึ้น

"นั่นเพราะธรรมชาติของแหล่งน้ำสามารถย่อยสลายขยะเหล่านั้นให้หมดไป และขยะสมัยก่อนก็มีจำนวนน้อยอยู่ แต่เดี๋ยวนี้ประชาชนมีมากขึ้น ขยะก็มากขึ้น จนธรรมชาติของแหล่งน้ำไม่สามารถย่อยสลายได้แล้ว น้ำในลำคลองจึงเน่าเป็นสีดำ"

"แล้วจะให้ลูทำอย่างไรละ จะเอาขยะพวกนี้ไปทิ้งที่ไหน แถวนี่รถเก็บขยะก็ไม่เข้ามาเก็บเสียด้วย"

มานิจึงแนะนำวิธีกำจัดขยะด้วยการฝังตามแบบที่ทำมาให้ชายคนนั้นฟัง

"หรือลุงจะแยกเอาขยะสด พวกเศษอาหาร พืช ผัก ผลไม้ มาหมักเป็นแก๊ซ หุงต้มก็ได้เนาะครับ" ปรีชาแนะนำตามที่หุ่นยนต์เคยบอก

"งั้น ลุงไปขุดหลุมฝังดีกว่า" ชายคนนั้นว่า แล้วหัวถึงขยะเดินกลับบ้าน เด็ก ๆ สบตากันด้วยความดีใจในความสำเร็จ

หุ่นยนต์อุ้มเด็ก ๆ ขึ้นนั่งบนไหล่ แล้วเดินต่อไป
พบเด็กคนหนึ่งกำลังแบกซากสุนัขตาย เดินตรงไปที่กองขยะเล็กๆ ซึ่งชาวบ้าน
แถวนั้นนำขยะมาทิ้งไว้กัน

มานีรีบปีนลงจากหุ่นยนต์ วิ่งตรงไปหาทันที

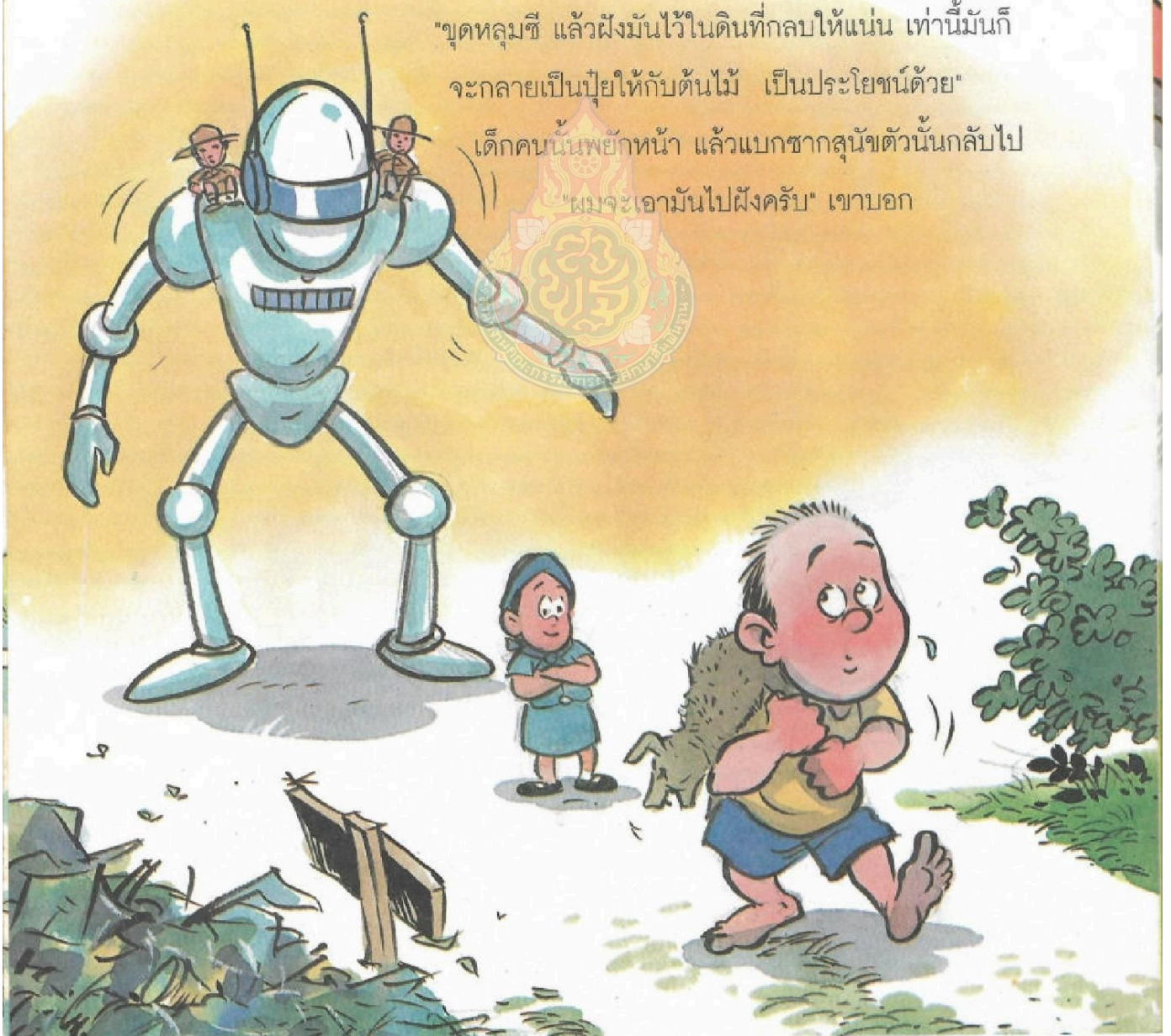
"อย่าทิ้งซากสัตว์อย่างนั้น" มานีบอก "เพราะต่อไปมันจะถูกจุลินทรีย์ย่อยจน
เน่าเหม็นกลายเป็นแหล่งเพาะเชื้อโรค ซึ่งผู้รับเชื้อโรคนั้นก็ไม่ใช่ใคร ตัวของเราเองนี่
แหละ"

"แล้วจะให้ทิ้งมันที่ไหนล่ะครับ" เด็กคนนั้นถาม

"ขุดหลุมซี แล้วฝังมันไว้ในดินที่กลบให้แน่น เท่านั้นมันก็
จะกลายเป็นปุ๋ยให้กับต้นไม้ เป็นประโยชน์ด้วย"

เด็กคนนั้นพยักหน้า แล้วแบกซากสุนัขตัวนั้นกลับไป

"ผมจะเอามันไปฝังครับ" เขาบอก

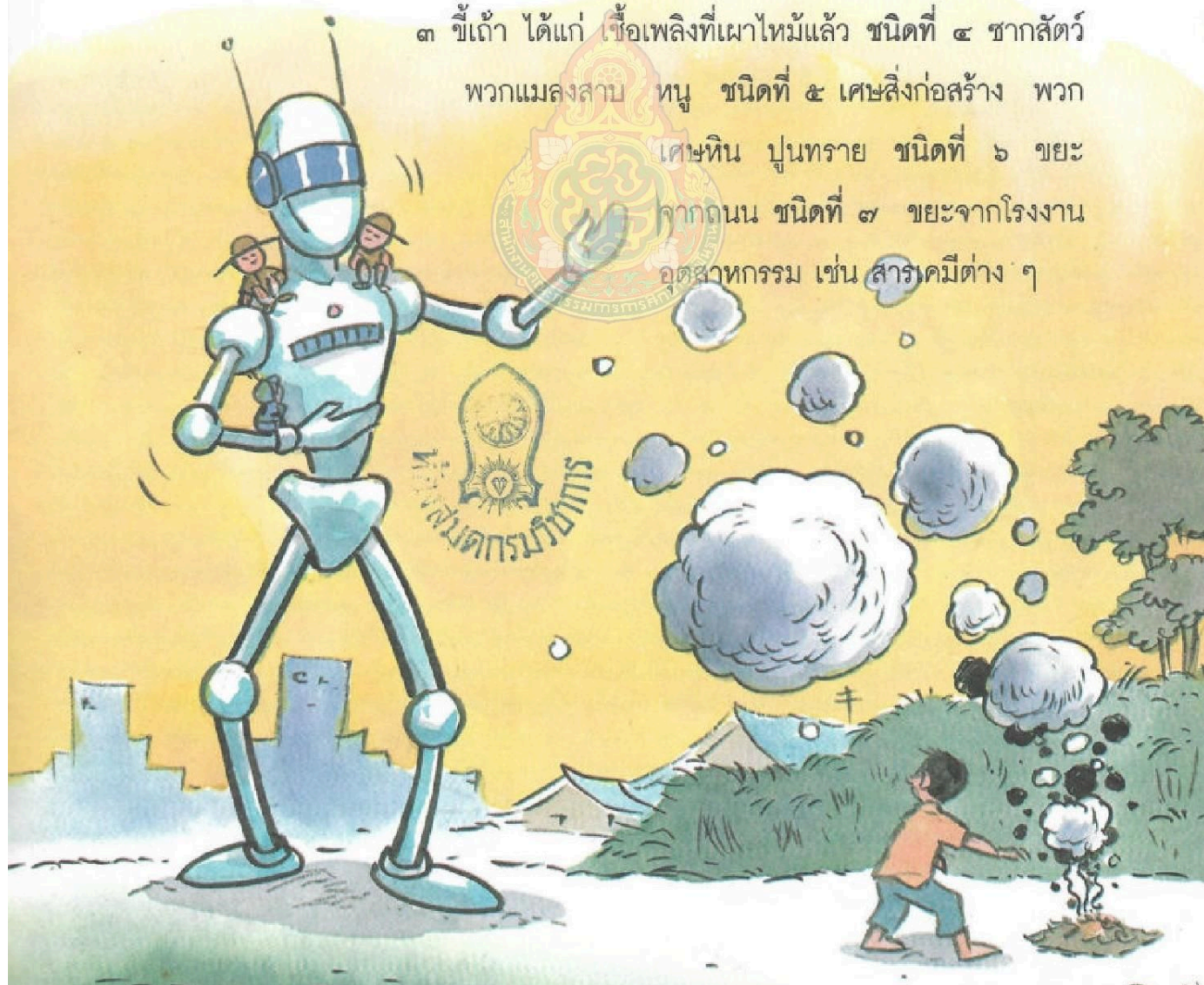
หุ่นยนต์จอมฉลาดพาเด็กๆ เดินต่อไป พบกับชายคนหนึ่งกำลังเผาขยะอยู่
 "สวัสดีครับ" หุ่นยนต์ร้องทัก "ผมรู้ว่าคุณเป็นคนที่มีมองเห็นความสำคัญของ
 ความสะอาด จึงได้ทำการเผาขยะเหล่านี้"

"ใช่แล้ว ผมคิดว่าการกำจัดขยะให้หมดไปดีกว่าทิ้งเอาไว้ให้เกะกะ น่าเหม็น"

"เป็นความคิดที่ดีมาก" หุ่นยนต์จอมฉลาดชม "แต่จะให้ดีกว่านี้ เราควรจะรู้ว่า
 สิ่งใดควรเผา สิ่งใดควรกำจัดด้วยวิธีอื่น"

"อะไรบ้างล่ะ" ชายผู้นั้นถาม

"ขยะที่เราเห็นนี้ มีอยู่ด้วยกันถึง ๙ ชนิด ชนิดแรก ขยะสด เช่น พวกผัก
 เศษอาหาร ชนิดที่ ๒ ขยะแห้ง ได้แก่ เศษกระดาษ เศษไม้ เศษแก้ว พลาสติก ชนิดที่
 ๓ ขี้เถ้า ได้แก่ เชื้อเพลิงที่เผาไหม้แล้ว ชนิดที่ ๔ ซากสัตว์
 พวกแมลงสาบ หนู ชนิดที่ ๕ เศษสิ่งก่อสร้าง พวก
 เศษหิน ปูนทราย ชนิดที่ ๖ ขยะ
 จากถนน ชนิดที่ ๗ ขยะจากโรงงาน
 อุตสาหกรรม เช่น สารเคมีต่าง ๆ"

ชนิดที่ ๔ ขยะจากการบริโภค พวกฟาง หญ้า และชนิดสุดท้าย ขยะจากของที่มีอันตรายสูง เช่น สำลีที่ใช้กับคนป่วยโรคร้ายแรง กากกัมมันตภาพรังสี ของเหล่านี้ ถ้าเรานำมาเผารวมกัน ควันที่ลอยขึ้นไปในอากาศจะทำให้อากาศสกปรก และกลายเป็นอากาศพิษ ทำร้ายร่างกายตนเองและคนอื่น ๆ ได้"

"หมายความว่า ขยะแต่ละอย่างต้องกำจัดตามแบบของมันเองใช่ไหม" ชายผู้นั้นถาม

"ใช่แล้ว ถ้าจะเผาขยะก็ควรเลือกแต่ขยะที่ไม่ทำให้อากาศเสีย นอกจากนั้น ก็ควรเผาในเตาเผาที่สร้างขึ้นโดยเฉพาะ มีอุณหภูมิสูง เผาไหม้ได้ดีไม่มีควันเหลือออกมา" ชายคนนั้นจึงรีบดับไฟที่กำลังเผาขยะลง หุ่นยนต์และเด็ก ๆ พวกกันเดินต่อไป พบกับผู้หญิงคนหนึ่ง กำลังนำเศษแก้วมาทิ้งไว้ที่โคนเสาไฟฟ้า

"อย่าค่ะ" มานีร้องบอก "อย่าทำอย่างนั้น เพราะนอกจากจะมีอันตรายแล้ว มันยังทำให้สภาพแวดล้อมไม่ดีด้วย"

"แล้วจะให้ไปที่ไหนล่ะ" หญิงผู้นั้นถาม

"ชุดหลุมซีครับ" หุ่นยนต์ตอบ หญิงคนนั้นตกใจมาก "หุ่นยนต์พูดได้ด้วยหรือนี่"

"ใช่แล้วครับ ผมเป็นหุ่นยนต์พูดได้ แล้วก็รู้ด้วยว่าการทิ้งขยะจำพวกเศษแก้ว ควรทำอย่างไร"

"บอกฉันได้เลยค่ะ ฉันจะทำตามทุกอย่าง" หญิงคนนั้นบอก

"ชุดหลุมให้ลึกพอประมาณ แล้วหย่อนเศษแก้วพวกนี้ลงไป กลบดินให้แน่น เท่านี้ก็เรียบร้อยแล้ว"

"ค่ะ ฉันจะทำตามที่หุ่นยนต์บอกค่ะ" หญิงคนนั้นหอบเศษแก้วเดินกลับไป

"แต่พี่หุ่นยนต์ค่ะ หากประชาชนที่อยู่ห้องแถว หรืออาคารชุด เขาไม่มีที่ดินจะชุดหลุมสำหรับทิ้งขยะ จะทำอย่างไรละค่ะ" มานีถาม

หุ่นยนต์จอมฉลาดตอบว่า "น้องสาวของพี่ข้างตลาดและรอบคอบดีมาก เศษขยะที่เป็นเศษผัก เศษอาหาร ควรใส่ถุงพลาสติกสีดำที่ทางกรุงเทพมหานครทำขาย แล้วผูกปากถุงให้แน่นหนาก่อนนำไปวางไว้หน้าบ้าน เพื่อป้องกันมิให้แมลงและสัตว์มาคุ้ยเขี่ยเพื่อกินเศษอาหาร ทั้งยังจะป้องกันกลิ่นเน่าเหม็นได้อีกด้วย สำหรับขยะอื่นๆ ที่มีไม่ใช่เศษอาหาร ก็ควรใส่ถุงที่เจาะได้ ผูกปากถุงให้เรียบร้อยแล้วเอาไปวางไว้ที่หน้าบ้านรอรถเก็บขยะมาเก็บ ไม่ควรทิ้งเศษอาหาร เศษผักลงในช่อง หรือถังที่ไม่มีฝาปิด เพราะแมลงและสัตว์จะมาคุ้ยเขี่ย เพื่อกินเศษอาหารที่เน่าเสีย ก็จะส่งกลิ่นเหม็นไปทั่ว"

"พวกเราเข้าใจแจ่มแจ้งดีแล้วครับพี่หุ่นยนต์" มานะพูด

"ดีใจจังเลย ที่สามารถช่วยให้ขยะลดจำนวนลงไปได้" มานีพูดขึ้น

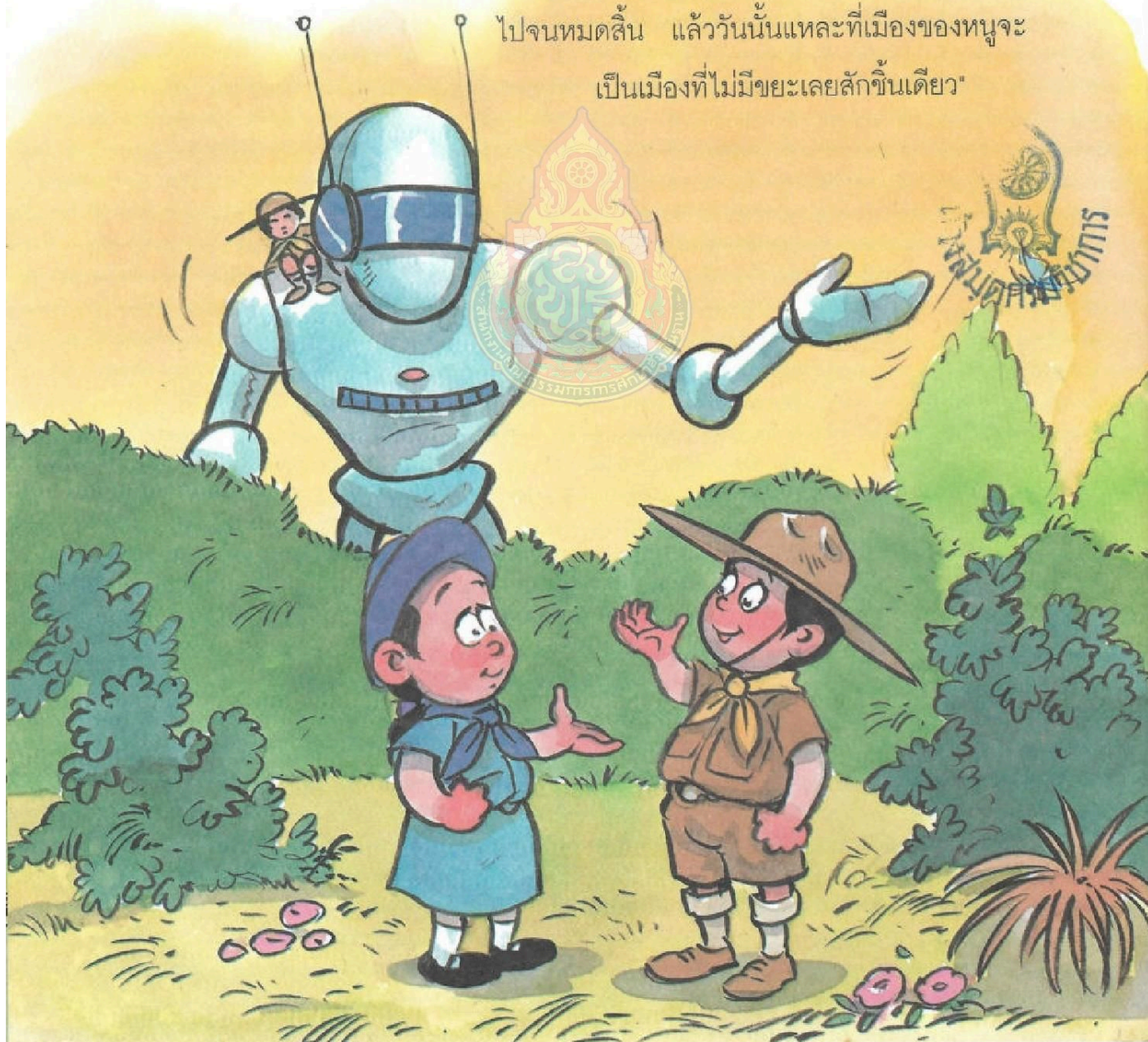
"แต่ที่เราบอกนี้เพียงไม่กี่คนเท่านั้นนะ" มานะขัดขึ้น "ยังมีคนอื่นอีกตั้ง ๖ ล้านคน ในเมืองของเรา ที่เรายังไม่ได้บอกพวกเขาเลย"

"จริงซี" ปรีชาพยักหน้า ทำท่าครุ่นคิด "ถ้าเราใช้วิธีการเดินบอกทีละคนอย่างนี้
อีกก็ไปถึงจะหมด"

หุ่นยนต์พยักหน้าให้ทุกคน

"ใจเย็นๆ เอาไว้ อย่าลืมว่าการได้เริ่มต้นเท่ากับกำลังพบความสำเร็จ ขณะนี้
พวกหนูทุกคนได้เริ่มต้นแล้ว จงทำต่อไปอย่างไม่ย่อท้อ ผลงานของหนูจะเป็นตัว
อย่างที่ดีที่สื่อมวลชนจะนำไปเสนอเป็นข่าว พี่เชื่อว่าพวกเธอจะมีสมาชิกเพิ่มมากขึ้น ทาง
ภาครัฐบาลเองก็คงจะเบาใจเมื่อประชาชนให้ความร่วมมือในการทิ้งขยะ เมื่อเป็นเช่นนี้

ขยะที่ค่อย ๆ ลดจำนวนน้อยลงไปเหล่านี้อาจจะสูญหายไปจนหมดสิ้น แล้ววันนั้นแหละที่เมืองของหนูจะ
เป็นเมืองที่ไม่มีขยะเลยสักชิ้นเดียว"

เขียนเรื่อง

นายคำภีญ

สุทธิพิทักษ์

นายมานพ

ถนนมศรี

ภาพประกอบ

นายอัศวิน

อรุณแสง

ออกแบบปก

นายพินิจ

สุขะสันต์

นายอุทัย

ไวยกลาง

ผู้ตรวจต้นฉบับ

นายวินัย

รอดจ่าย

นางสุกัญญา

งามบรรจง

นางศรารัตน์

ลีไพบูลย์

นางสาวระเบียบ

กิติมากุลนรเดช

บรรณาธิการ

นางสาวระเบียบ

กิติมากุลนรเดช

ช่วยกันเก็บ ช่วยกันกวาด เพื่อความสะอาดของบ้านเมือง